

Evženie Hamplová - scénář

Paní Evženie Hamplová rozená Hajná se narodila 30. prosince 1933 na Volyni ve vesnici Dorohostaj na území dnešní Ukrajiny. Než přišla válka, tak vesnice spadala pod Polsko. V září 1939 část Polska obsadili Sověti a v roce 1941 se vše změnilo podruhé, když území spadlo pod Německo.

V tu dobu k nim přišel mladý muž jménem Michail Suchobokov, kterému říkali Miško. Postupem času však zjistili, že to byl sovětský důstojník, který se u nich skrýval před Němci.

Na Volyni řádily různé skupiny, jako například Banderovci, což byli členové Ukrajinské povstalecké armády. A postupem času se s takovou skupinou začal scházet i Miško. Přesto, že ho všichni varovali, tak se s nimi zapletl ještě víc a to ho nakonec stálo život.

“Naši nebyli doma a my jsme byli sami s dědečkem a s babičkou a s tím Miškou doma v kuchyni. Miška tam seděl, měl před sebou lampu a šil. Já s bratrem, bratr byl malej, skákali jsme přes ty pelestě, babička ležela na té posteli a dědeček psal noty tam vedle toho Mišky. My jsme s bratrem pořád křičeli a dělali kravál a tím pádem nebylo nic slyšet. A jak jsem takhle skočila a postavila se, tak nad hlavou puška. Já jsem chytla toho bratra a spadli jsme na tu postel, v tom vyšla rána a já jsem jenom zaslyšela takový chrrr - jak když zachrčí někdo. Tma, že se zhaslo světlo. A babička vyskočila z postele a utíkala, Oni ho zabili! Oni ho zabili! Proboha oni ho zabili! A z toho okýnka ti Ukrajinci lámanou češtinou: ‚Budte potichu, nebo vás tam všechny postřílím!‘ ”

Malá Evženie často chodila k babičce do vedlejší vesnice Bojarka a jednoho dne viděli kouř z vesnice, která byla jen 13 km od nich, jménem Český Malín. Němci totiž vesnici vypálili a zavraždili dohromady 374 českých mužů, žen i dětí, a mezi nimi i jejich příbuzné.

“ Bylo to na Petra a Pavla a u nás bylo posvícení. Teta z těch Knerut, a to se muselo jet přes Malín, byla u nás, a tak se to slavilo. Když odjížděla domů přes tu ukrajinskou vesnici, tak ti Ukrajinci na ni volali: ‚Máňa ne idi, bo Malin gorit‘. Tak oni se tam zdrželi a jeli asi až druhej den, maminka jela s něma a říkala, že teda ten masakr byl velkej, strašnej. Zachránilo se pár lidí.”

Ke konci války, v roce 1944, když Němci ustupovali, se tatínek přidal k Prvnímu československému armádnímu sboru a dostal se s ním až do Československa, kde už zůstal. Vzkázal rodině, aby přijeli za ním. Vlak paní Hamplová poprvé spatřila až ve svých 13 letech. Cesta do Československa však nebyla vůbec příjemná.

“ Jeli jsme sem vlakem tři týdny. Když jsme vystoupili v tom Čopu z toho vlaku, tam nás vítala česká delegace, tak první, co udělali, to je ostudný, otevřeli vagóny a stříkali na nás to DDT, abysme sem nepřivezli vši. Ted' se tomu smějeme, ale tenkrát nám toho bylo líto.”

Poté, co přijeli do Československa, se nastěhovali do Temenice. Paní Hamplová vystudovala zdravotní školu v Šumperku a seznámila se se svým budoucím manželem. Brzy se vzali, měli spolu 2 děti, a žijí spolu šťastně až dodnes.